

Amerika ve Deniz Otoritesi: Şer İmparatorluğunun Tam Hikayesi!

Tarihsel giriş:

“Allah'ım, bu denizin arkasında bir toprak daha olduğunu bilseydim, senin yolunda uğruna (kelime-i tevhidi yüceltmek için) dalardım.”

Bu sözler sadece bir umut ya da dua olmadığı gibi düşmanları ve hasımları korkutmak için okunan tarihi bir metin de değildi; aksine ufuklarda ve dört bir yana yayılan, yankısı tüm topraklara ve tüm gökyüzünün altındakilere uzanan gür bir sestti; böylece sancağı taşımak için ilham verici bir şekilde tarihin vicdanında atmaya, onların zihinlerine ve kalplerine hitap ederek şöyle sorup sorgulamaya devam etmiştir: Dolunay sadece karanlık gecelerde mi kaybolur?

Bu kelimelerin sahibi, komutan, fatih, mücahit ve celil Sahabe Ukbe bin Nafi el-Fehri'dir; kendisi, Amr bin el-As Radıyallahu Anh ile birlikte Kinane topraklarının fethedildiği savaflara katılmış, Berka'ya giren ilk seriyelere komutanlık etmiş ve onunla birlikte Trablus'un fethine de katılmıştır; daha sonra Abdullah bin Ebu Serh Radıyallahu Anh ile birlikte Sufetula Muharebesi'ne katılmış ve Berka'ya yerleşmiştir; Muaviye bin Ebu Süfyan kendisini İfrikiye valiliğine atayınca kadar burada murabıt olarak kalmaya devam etmiştir; onun öncelikli ilgisi, ileri bir İslam üssü kurmaktır. Abdullah bin Ebu Serh Radıyallahu Anh, Bizans İmparatorluğu'nun Akdeniz'deki hakimiyetine son verdikten sonra (H. 35 Zâtüssavârî Muharebesi), Ukbe adamlarına şöyle demiştir: “Ey Müslümanlar topluluğu; bir ordu kurmamız için bir şehir seçmeniz gerektiğini (yani İfrikiye'de) düşünüyorum ki böylece İslam'ın sonsuza dek izzeti olsun.”

Ukbe kaleleri fethedip toplulukları dağıtırken Allah'ın düşmanlarına yenilgiler tattırarak Atlantik Okyanusu kıyılarına, yani o zamanlar “Karanlıklar Denizi” olarak bilinen yere ulaşınca kadar ilerledi. Orada atıyla suya doğru ilerlemiş, kılıcını çekmiş ve Allahu Teala ona rahmet etsin ve kendisini soylu ve itaatkar elçiler (melekler) arasına kabul etsin ruhunu ve azmini özetleyen o ölümsüz meşhur sözünü söylemiştir; böylece meşaleyi, Musa bin Nusayr ve Tarık bin Ziyad ile birlikte Endülüs'ün fethinin komutanlarından biri olan torunu Habib bin Ebu Ubeydah el-Fihri'ye bırakmıştır. Birçok kaynak, Endülüs topraklarının Müslümanların Karanlıklar Denizi'ndeki yolculuklarının başlangıç noktası haline geldiğini ve bu denizin ötesini fiilen keşfetmek için yola çıktıklarını nakletmektedirler.

Ancak günler dönüp durmuş, durumlar değişmiş ve Subhanehu'nun şu kavli tecelli etmiştir: **“O günleri biz insanlar arasında döndürür dururuz (zaferi bazen bir topluma bazen öteki topluma nasip ederiz.)”** [Al-İmran 140]

Dün ve bugün arasında Amerika:

Müslümanlar, Amerika kıtasının topraklarının varlığını, Ebu'l-Hasan Mes'ûdî Huzeli'nin “Mürücû'z-Zehab ve Maâdînü'l-Cevher-Altın Çayırar ve Cevher Madenleri” adlı kitabından nakledildiği üzere Haşhaş bin Saîd bin Esved tarafından Abbasi Hilafeti döneminde keşfetmiş olup Müslümanlar arasında meçhul topraklar

olarak adlandırılmıştı; daha sonra bu keşif, önce Kristof Kolomb'a, ardından da adından Amerika teriminin türettiği Amerigo Vespucci'ye atfedilmiştir; daha sonra bu nimet bir lanete dönüşmeden önce Avrupa güçleri, yeni toprakları sömürgeleştirmek ve on milyonlarca Kızılderiliyi en korkunç yöntem ve araçlarla yok etmek yoluyla yerli halkını boşaltmak için rekabet etmiştir.

Amerika kıtasının keşfedilmesinden sonra, neredeyse tüm Avrupa ülkeleri Yedi Yıl Savaşı'na (1756-1763) katılmıştı; zira İngiltere, Kuzey Amerika'daki denizlerin ve toprakların kontrolünü ele geçirmek için Fransa ile savaşmıştı. Nitekim Fransa ile İspanya ve İngiltere arasındaki anlaşmazlığı 1763 yılının 10 Şubat tarihindeki Paris Antlaşması çözmüştü; bu antlaşma sonucunda Fransa, buradaki sömürgelerinin çoğunu, daha sonra iki dünya savaşını alevlendirecek olan yükselen bir Avrupa oyuncusu İngiltere lehine kaybetmişti.

Sonuç olarak Amerika, bilinmeyen topraklarda yaşanan bir Avrupa çatışmasının ürünü ve bilinen yozlaşmış bir medeniyetin uzantısı ve aktarılmış Haçlı akidesinin bir meyvesidir; yani Avrupa'da demokrasinin propagandasını yaparken Amerika, Afrika ve Asya halklarına karşı soykırım uygulayan acımasız sömürgeci kapitalizmin rahminden doğmuştur; Avrupa kendisinin, (yaş kuru her şeyi yiyip bitiren Napolyon Bonapart'ın savaşları gibi) savaşlardan ve çatışmalardan kurtarmışsa da böyle olmuştur. Bu sezaryen doğumun en açık kanıtı, Yedi Yıl Savaşları'nda Fransa'ya karşı savaştıktan sonra bu ülkenin başkanlığını üstlenen İngiliz General George Washington'dır; nitekim Amerika'daki başkanların esas olarak İngiltere, İskoçya, İrlanda ve Hollanda kökenli olması genel bir örf haline gelmişti; bu nedenle Trump bugün, farklı Avrupa kökenlerinden gelen Amerikalılara yönelik küçümsemeyi gizlememektedir.

Bu yeni toprağın (Amerika) doğumuyla birlikte, işgalciler için "Avrupa'nın coğrafi darlığı" dönemi sona ermiş ve deniz, kara üzerinde hakimiyet yolculuğuna başlamıştır ki bu da; işgal edilen topraklar, işgal edilecek toprakların başlangıç noktası, hatta yeni kapitalistler ile jeopolitik uzmanlar arasında bir buluşma noktası olması içindir; nitekim bu uzmanlar, açıklaması geleceği gibi dünyayı nasıl yöneteceklerini ve daha sonra Yeni Dünya Düzeni olarak bilinecek olan yapıyı nasıl inşa edeceklerini teorize etmişlerdir.

Amerika, gözünde ne kadar büyütürse büyüksün, tarihsel ya da kültürel kökleri olmayan ve Müslümanlara ve gayrimüslimlere karşı suçlarla dolu bir tarih yaratmış olan tam anlamıyla sömürgeci bir devlet olmaya devam etmektedir; zira Amerika, 1776 yılına kadar sadece bir İngiliz sömürgesi olmasının ardından sahte medeniyetini Kızılderililerin kafatasları üzerine inşa etmiştir; hatta Amerika, George Washington döneminde, 1796 tarihli anlaşma gereğince Osmanlı Cezayir'ine haraç (vergi) ödüyordu. Dış politikasına gelince; ortaya çıktığı günden bu yana savaşlar çıkarmak, krizler üretmek, yangınları alevlendirmek, öldürmek ve yıkmak üzerine kurulmuştur. Sömürgecilik, onun sonradan kazandığı bir özellik değildir; aksine onun genetik yapısının ve kökleşmiş kültürünün bir parçasıdır; dolayısıyla hegemonyasının ve devamlılığının nedenlerini buradan almakta ve bunu yaparken de Amerikan kovboyu zihniyetiyle hareket etmektedir.

Dün, Monroe Doktrini ortaya çıkmıştı (ki bu doktrin, 1823 yılında Başkan James Monroe tarafından ilan edilen bir ABD dış politikası olup Amerika kıtasının (Batı Yarımküre) artık Avrupa güçlerinin sömürgeciliğine açık olmadığını ve orada herhangi bir Avrupa müdahalesini ABD'nin güvenliğine bir tehdit olarak kabul eden

doktrin, “Amerika Amerikalılar içindir” ilkesini ortaya koymuş ve Monroe'nun İngiliz kökenlerine rağmen eski dünyayı yeni dünyadan ayırmak için nüfuz bölgelerini ayrıntılı olarak belirlemiştir); bu doktrin, başlangıçta tek taraflı bir bildiri olarak yayınlanmıştı ama ABD onu dayatacak güçte değildi; ancak gücünün artmasıyla birlikte, ABD bu doktrini Latin Amerika'nın içişlerine müdahale etmek ve nüfuzunu genişletmek için bir gerekçe olarak kullanmıştır; böylece 1845'te Teksas'ı ilhak etmiş ve 1847'de ise, halkını soykırıma uğrattıktan sonra Kaliforniya'ya boyun eğdirmişti; hiçbir askeri güç, Meksika'nın geri kalan topraklarını ilhak etmesini engelleyememiştir ki böylece bu topraklar daha sonra Amerika Birleşik Devletleri olarak bilinen ülkenin bir parçası haline gelmiştir.

Amerika, ancak iki dünya savaşının ardından uluslararası politikanın tahtına oturabilmiştir; bu savaşlar sırasında diğer sömürgeci devletlerin güçleri tükenmiş ve 100 milyondan fazla insan hayatını kaybetmişti; böylece 1945 yılında Japonya'ya karşı, Hiroşima ve Nagazaki nükleer saldırıları olarak bilinen olayda atom bombası kullanmasını engelleyecek hiç kimse yoktu. Ardından Amerika bu ilerlemeyi değerlendirip korumuştur; nitekim Doların küresel dolaşımını zorunlu kılmış, harap olmuş Avrupa ekonomilerini 1948'de Marshall Planı'na bağlamış ve 1949'da da Kuzey Atlantik Paktı (NATO) olarak bilinen örgütü kurmuştur; dolayısıyla eski kıtayı askeri liderliğine bağlamasının yanı sıra dünya çapında askeri üsler ve casus yuvaları kurmuştur; ancak Sovyetler Birliği, fikrinin ve ideolojisinin zayıflığına, akidesinin insan fitratına aykırı olmasına ve bu da geçen yüzyılın doksanlı yıllarında çöküşüne zemin hazırlamasına rağmen, bir süreliğine de olsa Amerika'nın dünya üzerindeki hegemonya projesini tamamlamasını engelleyebilmiştir.

Bugüne gelince; Teksas'taki enerji lobisi ile Kaliforniya'daki teknoloji lobisinin ortaya çıkmasının ardından (ki teknoloji şirketleri, Trump'ın ikinci döneminde onun arkasında saf tutarak petrol şirketlerine katılmıştır) bakın işte bizler, 2025-2026 yıllarında Başkan Trump'ın açıklamalarıyla Monroe Doktrini'nin yeniden gündeme geldiğine tanık oluyoruz; nitekim Trump bu doktrini, Venezuela'da olduğu ve Küba'da da olmasını istediği gibi Çin ve Rusya gibi rakiplere karşı Amerika kıtasında ABD'nin nüfuzunu geri kazanmak için bir gerekçe olarak kullanmıştır; aynı zamanda tüm küstahlığı, zorbalığı ve kibriyle, Danimarka'ya ait Grönland'ı ele geçirmeyi ve Kanada'yı Amerika'ya ilhak etmeyi de ima etmiştir.

Amerika ve Hegemonya Felsefesi: Deniz ötesi bir devletten devletler üstü bir devlete

Jeopolitik açıdan olana gelince; Karanlıklar Denizi'nin (Atlantik Okyanusu) ötesinde dünyadaki kara alanının sadece yüzde 6,5'ini oluşturan topraklar, Amerika Birleşik Devletleri topraklarıdır; bu topraklar, dünya kara alanının yaklaşık üçte birini oluşturan bir kıtanın içinde yer almakta ve doğusunda Atlantik Okyanusu, batısında Pasifik Okyanusu olmak üzere iki okyanus arasında bulunmaktadır; ancak yer yüzünün üçte ikisinden fazlasının suyla kaplı olduğu göz önüne alındığında, deniz yoluyla genişleme ve kontrol etme fikrine verilen önem, Amerikan deniz hakimiyeti stratejisini, Amerikan askeri tarihinin merkezinde yer alan bir fikir haline getirmiştir.

Bu fikir onu, (savaş gemileri, uçak gemileri ve denizaltılardan oluşan) gelişmiş bir deniz filosu kurmaya yöneltmiş ve deniz piyade güçlerini, yabancı topraklarda amfibi çıkarma için hızlı müdahale gücü haline getirecek şekilde güçlendirmeye

çalışmıştır; yani bu güç, kısa vadeli askeri müdahalelere destek sağlamakta ve deniz üslerini korumaktadır.

Ayrıca filonun hızlı hareket edebilmesini ve küresel deniz yollarını kontrol edebilmesini sağlamak amacıyla küresel stratejik üsler kurmak için çalışmıştır; nitekim 1914'te ele geçirdiği Panama Kanalı gibi hayati deniz geçitlerini kontrol altına alması, hem Atlantik hem de Pasifik Okyanusları üzerinde denizi kontrol etmek içindir.

İngiliz Mackinder'ın, dünyayı, Avrasya kütesinin temsil ettiği aşılması zor sert bir kıta çekirdeği ile içten kara güçlerinin ve dıştan deniz güçlerinin baskısı arasında sürekli gidip gelen yumuşak deniz kenarları olarak ikiye bölünmüş bir varlık olarak gören ünlü teorisiyle, dünyanın kalbinde savaşlar ve çatışmaları tetiklediği doğrudur. Yani Mackinder, Oxford Üniversitesi'nde sadece bir coğrafya profesörü değildi; aksine coğrafyanın siyaset üzerindeki etkisine dair düşünceleri onu, Avrasya'nın iç kesimlerinin Atlantik güçleri üzerindeki tehlikesine karşı uyardı ve onun sözleri ve fikirleri, dünyanın kalbi (heartland) kavramının jeopolitik hakimiyetin anahtarı olduğuna ikna olmuş karar alıcılar nezdinde yankı bulmuştu.

Ancak Sovyetler Birliği'nin yükselişine ve çevreleme teorisinin ortaya çıkmasına rağmen tüm bunlar, Amerika'daki stratejik uzmanların, deniz otoritesinin önemi ve dünya ülkeleri üzerinde nüfuzun genişlemesi konusundaki etkisi hakkındaki inancını değiştirmemiştir; bu da denizlerin ve okyanusların ötesinden, dünyayı ele geçirmeyi başaran ve uluslararası politikanın çizilmesinde ortağı olan Avrupa'nın rolünü ortadan kaldıran ve Rusya ve Çin'i mahrum bıraktığı gibi onu da uluslararası etkiden mahrum bırakan bir devletin kurulmasına zemin hazırlamıştır.

Alfred Mahan, deniz otoritesi konusunda en çok konuşan ve yazan bir kişidir; zira kendisi "Orta Doğu" teriminin de sahibidir; bir stratejist ve politikacı olarak, Amerikan donanmasının güçlendirilmesi çağrısında bulunmuştur; bu çağrıyı ise sadece hızlı hareket etme, tepki verme ve düşmanları abluka altına alma garantisi olarak değil, Amerika'nın koruduğu küresel kapitalist sistemin temeli olan dünya ticaretinin akışını güvence altına almak için yapmıştır; dolayısıyla o, sadece bir donanma subayı olarak değil, bir jeopolitik uzman olarak "deniz otoritesi" hakkında düşünmeye ve yazmaya devam etmiştir. Zira Mahan, Amerikalıların önüne ticaret yollarını açan Başkan Monroe'nun destekçilerinden biriydi ve Amerika'nın kaderinin, öncelikle denizcilik kaderiyle ilgili olduğunu düşünmektedir.

"Muzaffer Amerikan Yürüyüşü"nü mimarı ise jeopolitik uzmanı Nicholas Spykman'dır; kendisi Amiral Mahan'ın fikirleriyle yoğrulmuş bir strateji uzmanı olup onun vizyonunun temeli, Avrupa ve Kuzey Afrika tarihinde Akdeniz ile çağdaş tarihte Batı medeniyeti açısından Atlantik Okyanusu arasındaki belirgin benzerliğe dayanmaktadır ki böylece Atlantik Okyanusu, Amerika ve Avrupa kıyılarıyla birlikte Atlantik kıtasının Akdeniz'i haline gelsin ve hiç kimse bunu düşünmeden önce Atlantik İttifakı'nın (NATO) kurulmasına öncülük edebilsin. Ancak Amerikan dış politika tarihinde bir dönüm noktası oluşturan ve Amerika'nın dünya üzerinde hegemonya projesinin güçlü bir itici gücü haline gelen temel bir noktada Mahan'dan ayrılmaktadır.

Mahan, denizleri ve okyanusları kontrol etmeyi temel bir unsur olarak görürken, Spykman ise kıyı şeridinin (Rimland) kontrol edilmesi gerektiğini düşünmekte olup kıyı şeridinin, kıyı anakarasına etki sağlayan, dolayısıyla karaya erişim ve nüfuz sağlama imkânı sunan jeopolitik ağırlığını vurgulamaktadır; bu nedenle Spykman,

küresel gücün haddi zatında denizlerden geldiğini düşünmemekte; aksine Panama Kanalı, Süveyş Kanalı, Cebelitarık Boğazı, Hürmüz Boğazı, Bab el-Mendeb Boğazı gibi su yollarını kontrol altına alarak stratejik deniz noktalarına hakim olmaktan geldiğini düşünmektedir.

Eğer karanın kalbine hükmeden dünyaya hükmediyorsa (Mackinder), kenar bölgeleri kontrol eden bunu engelliyorsa (Spykman) ve kontrolü sağlamanın aracı deniz (Mahan) ise, o zaman Sovyetler Birliği'nin çöküşünden sonra Amerika'nın genişleme ve hegemonya stratejisini şekillendiren pratik fikir, deniz gücünü kullanarak "Rimland'ı" çevrelemek yoluyla Avrasya'nın (ki bu dünyanın kalbidir) genişlemesini engellemektir. Basitçe bu fikir, tüm Avrupa girişimlerinin sınırlarını aşarak, Amerika'yı dünyanın en güçlü ülkesi ve onu modern tarihte bu küresel nüfuzu yayma konusunda en güçlü ülke haline getirmiştir; nitekim Brzezinski, 1997 yılında (Büyük Satranç Tahtası) adlı kitabında bunu kutlamıştır; zira Brzezinski bu kitapta, Avrasya kıtasını kontrol etmenin dünyayı kontrol etmenin temeli olduğunu ve Avrasya'nın küresel kontrol mücadelesinin sürdüğü bir satranç tahtası, hatta bu oyunu oynamak için dünyanın en önemli yeri olduğunu belirtmiştir. Zira kitapta şöyle geçmiştir: "ABD, Avrasya'nın üç çevresel sınırında (Batı, Güney, Doğu) konuşlanmış kuvvetleriyle kıtada hakimiyet kuran, Avrasya dışı tek "süper güçtür". Bu jeopolitik vizyonda, ABD'nin küresel hegemonyasını sürdürmesi için Avrasya'nın arka bölgesindeki güç dinamiklerini kontrol etmesi hayati önem taşır."

Brzezinski'nin bahsettiği Avrasya'nın üç deniz sınırı şunlardır:

Birincisi: Avrasya'nın batı sınırı – Atlantik Okyanusu / Avrupa; Amerika, Batı Avrupa ve Akdeniz'de, İtalya'daki deniz üsleri aracılığıyla **Altıncı Filo**'yu oluşturmanın yanı sıra Norveç, İngiltere ve İspanya'daki varlığıyla ve NATO aracılığıyla denizdeki nüfuzunu güçlendirmektedir. Bu ise, Rusya'yı batıdan kuşatmayı, Batı Avrupa'yı izlemeyi ve politikalarını etkilemeye çalışmayı ve ayrıca Atlantik üzerinden geçen ticaret yollarını güvence altına almayı hedeflemektedir.

İkincisi: Bahreyn'deki **Beşinci Filo**'nun yanı sıra Körfez ülkelerinde konuşlanmış 19 askeri üs aracılığıyla Avrasya'nın güney sınırı - Orta Doğu / Arap Körfezi; bu ise Körfez, Kızıldeniz ve dünyanın en kritik enerji koridoru olarak kabul edilen Hürmüz Boğazı'ndaki ABD'nin nüfuzunu güçlendirmektedir; bu nedenle ABD, bu bölgede küresel petrol ve enerji kaynaklarını korumak, herhangi bir bölgesel gücün hayati öneme sahip boğazları kontrol etmesini engellemek ve Avrasya'nın güney kıyı şeridindeki hakimiyetini güvence altına almak için çalışmaktadır.

Üçüncüsü: Doğu Sınırı - Pasifik Okyanusu / Doğu Asya; zira **7. Filo**, Japonya'nın Yokosuka kentinde konuşlanmanın yanı sıra Güney Kore, Singapur ve kısmen Avustralya'da da deniz üsleri bulunmaktadır. Bunun hedefi ise, Tayvan, Japonya ve Güney Kore'yi koruma kılıfı altında Çin'i kuşatmak ve onun deniz yoluyla genişlemesini engellemektir; bu da aslında ona, Doğu Rimland'ı kontrol etme imkânı vermektedir.

Böylece ABD donanmalarının dünya çapındaki varlığının ardındaki felsefe yakından incelendiğinde, ana fikrin herhangi bir uluslararası rakibin açık okyanuslara doğru genişlemesini engellemek ve onu bu konuyla meşgul etmek olduğunu görürüz; işte bu felsefe, Ukrayna'ya, Rusya'ya karşı destek verilmesi ve Rusya'nın genişleme konusunda savaşa meşgul edilmesi; İsveç ve Finlandiya'nın

NATO'ya katılması ya da Rusya'nın Batı Avrupa'da genişlemeyi düşünmeye cesaret edememesi için Danimarka'ya ait Grönland Adası'nı NATO'ya dahil etme tehdidi ve aynı şekilde Çin'in Tayvan'ı ilhak etmesini engellemek için Tayvan'a askeri yardım sağlanması şeklinde açıklayabileceğimiz bir felsefedir.

Bu felsefenin uygulanmasına yönelik canlı bir örnek olarak Grönland'a geri dönersek, Atlantik Okyanusu'nun en uç noktasında yer alan bu ada, Avrasya'nın batı kıyı şeridini güvence altına almak için bir kuzey kapısıdır; bu da Amerika'ya, Kuzey Atlantik geçitlerini kontrol etme imkanı vermektedir; bu ise adayı, kuzeyden gelen Rus askeri faaliyetlerini erken tespit etmek için stratejik bir yer ve belki de füze, hava savunma ve erken uyarı sistemi üssü haline getirmektedir. ABD Başkanı Donald Trump, 2026 yılının başında yaptığı bir açıklamada bunu gizlememiş ve şöyle demiştir: ABD'nin Grönland'ı kontrol etmesi, kurmayı planladığı "Altın Kubbe" hava ve füze savunma sistemi için gereklidir."

Müttefiki Danimarka'ya Kuzey Kutbu Adası'nı kontrol etme sözü veren Trump, sosyal medyada şunları yazmıştır: "ABD, ulusal güvenlik amacıyla Grönland'a ihtiyaç duymaktadır. Grönland, inşa ettiğimiz Altın Kubbe sistemi için gereklidir." Ve şöyle ekledi: "Grönland'ın ABD'nin elinde olmasıyla NATO çok daha güçlü ve etkili hale gelir. Bundan daha azı kabul edilemez." (Sky News, 14 Ocak 2026).

Bu nedenle Küba, Karayipler, Arap Körfezi, Doğu Avrupa kıyıları ve Grönland Adası'nın ortak noktası, hepsinin, Amerika'ya geçtiğimiz yüzyıl boyunca hayalini kurduğu küresel nüfuzu sağlayan hayati geçitler ve yerler olmasıdır.

On yıllardır açıkça görülmektedir ki dünya, NATO gibi çok uluslu uluslararası blokların ve askeri ittifakların varlığından daha tehlikeli ve zorlu bir döneme girmiştir. Bu ise kendisine uluslararası polis görevi veren haydut bir devletin yükselişinin yaşandığı bir aşamadır; bu aşamada Amerika, sadece denizaşırı bir devlet olmaktan çıkıp, kurumları, kuruluşları ve Güvenlik Konseyi aracılığıyla, kendisine sorunların çözümünde kendi görüşüne uymayanlara yaptırım uygulama yetkisi veren uluslararası bir otoriteye dönüşmüştür. Bu, tek bir devletin tüm devletlerin ve uluslararası hukukun üzerinde olduğu anlamına gelmektedir; böylece sorunları rapor etme, sorunların çözümlerini rapor etme ya da bu sorunların sorun olmadığını gerekçelendirme konusunda görüş sahibi de bu devlet olmaktadır. Bundan daha korkunç olan ise, tüm dünya önünde uluslararası sorunları çözmeye, savaşları sona erdirmeye ve barışı tesis etmeye çalışıyor gibi görünürken, aynı zamanda kasten uluslararası sorunlar yaratıp çatışmaları körüklemesi ve ardından bunların çözümünü çıkar elde etmek, halkları sömürmek, hakimiyet ve nüfuz kurmak için bir araç haline getirmesidir; bu da bu devletin suçlarının karşısında duracak bir caydırıcı bulamamasından dolayı sorunların ortaya çıkması, birikmesi ve karmaşıklaşması anlamına gelmektedir. Dünyanın şu anki durumu, başlı başına çözülmesi gereken bir sorundur ve bu sorunun çözümü, Allah'ın izniyle yakında kurulacak olan Raşidi Hilafetin görevlerinden biri olacaktır; zira bu sorun çözülmedikçe, Amerika'nın kurduğu bu dünya düzeni altında savaşlar, kargaşa, sefalet ve mutsuzluk insanlığı kontrol etmeye devam edecektir.

İslam Devleti döneminde Amerika'nın resmi

Elbette Müslümanların bir devleti varken, Amerika İslam toprakları üzerinde nüfuzunu yaymayı başaramamıştır; zira Osmanlı Devleti, 1801 ile 1804 yılları arasında Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı bir savaşa girmiş ve bu savaş, Amerikalıların ülke sınırları dışındaki ilk savaşında yenilgiye uğramaları ve

aşağılanmalarıyla sonuçlanmıştır; bu olay, Amerikan donanmasının Akdeniz'e girmesi karşılığında Osmanlı valisi Yusuf Karamanlı'ya cizye ödemesini reddetmelerinin ardından meydana gelmiştir.

Amerikalıların Osmanlı Devleti'ne haraç ödemeyi reddetmesi valinin öfkelenmesine neden olmuş ve vali, Libya'nın Trablus kentindeki ABD Büyükelçiliği'ndeki Amerikan bayrağının direğinin kırılmasını emretmiş, ABD büyükelçisini aşağılamış ve onu sınır dışı etmişti; bunun üzerine dönemin ABD Başkanı Thomas Jefferson, ABD'ye hakaretine karşılık Trablus Valisi Yusuf Karamanlı'yı cezalandırmak için ülkesinin donanmasını göndermişti; böylece başlayan deniz savaşı, ABD için kısa sürede bir felaketle sonuçlanmıştı; zira Amerikan donanması kuşatılmış ve en büyük gemisi "Philadelphia" ele geçirilmişti.

1805 yılında Amerikalılar, Libya'nın doğusundaki Derne şehrini işgal etmek ve ilk yenilginin intikamını almak için bir ordu hazırladılar; bildiğimiz gibi Derne, Berka'nın gelini ya da Akdeniz'in incisi olup daha önce de belirtildiği gibi Ukbe bin Nafi Radyallahu Anh'ın ilk taburlarını barındıran bir şehirdi; Ancak Trablus Valisi kısa sürede Fas, Cezayir, Tunus ve Osmanlı Devleti'nden yardım istemiş ve Osmanlı Devleti, Müslümanların Hilafetinin son başkentinden kuvvetlerini göndermişti; böylece savaş, Amerikan ordusunun bir başka feci yenilgisiyle sonuçlanmış ve Amerikan ordusu bir günde yaklaşık 1.800 askerini kaybetmiş, 700 askeri esir düşmüş ve geri kalanlar ise kuşatılmıştı.

Bu yenilgi, Amerika'nın Tunus, Trablus, Cezayir ve Fas valileriyle aşağılayıcı bir anlaşma imzalamasına yol açmıştır; zira anlaşma uyarınca Amerika, öldürülen her asker için İslam vilayetlerine tazminat ödeyecek, ayrıca önceki miktarın iki katı kadar cizye ödeyecek ve üç İslam vilayetinden de özür dileyecekti.

Bugün bile, o zamandan beri hiç değişmeyen ABD (Deniz Piyadeleri) marşında "Trablus" ifadesini görüyoruz; zira marşın girişinde "Montezuma'nın salonlarından Trablus'un kıyılarına kadar bizler, ülkemizin savaşlarını havada, karada ve denizde sürdürüyoruz" şeklinde geçmektedir; bu ise aslında Deniz Kuvvetleri'nin zihninde canlı kalması istenen bu savaşı anmak içindir; zira Amerika'nın, "Önce ulaş, önce savaş" sloganı altında, amfibi çıkarma konusunda uzmanlaşmış Deniz Piyadeleri'ne her zaman güvendiğini gözlemliyoruz.

ABD saldırı gemisi "USS Tripoli" adının, İran'a karşı savaşın yansımaları kapsamında Orta Doğu bölgesine doğru hareket ettiğini ortaya koyan haberlerin ardından son zamanlarda dünya haberlerinin manşetlerini süslemesi bir tesadüf değildir; zira bu hareket, yalnızca askeri anlamlar ve Büyük Orta Doğu'ya yönelik stratejik bir vizyon taşımakla kalmamakta; aksine iki yüzyıldan fazla bir süre önce Libya topraklarında, Amerikan Deniz Piyadeleri "Marines" ile Karamanlı dönemindeki Libya donanması arasındaki uzun bir çatışmayla ilişkilendirilen bir ismi yeniden canlandırmaktadır.

Gemi, Temmuz 2020'de resmen hizmete girmiş olup dünyanın en gelişmiş saldırı gemilerinden biridir. Zira bu gemi, 844 fit uzunluğunda ve yaklaşık 44.000 ton ağırlığında olup yüzen bir hava üssü olarak tasarlanmıştır; yani geleneksel amfibi gemilerin aksine "Trablus" gemisi, hava operasyonlarına yoğun bir şekilde odaklanacak şekilde tasarlanmıştır; zira gemi, 3.500 denizci ve deniz piyadesinden oluşan 31. Deniz Keşif Birimi'ni barındırmasının yanı sıra nakliye uçakları ve saldırı uçaklarını da barındırmaktadır; ayrıca en yeni nesil F-35 beşinci nesil savaş

uçaklarını da barındırmaktadır; diğer bir deyişle, denizin ortasında hareket eden askeri bir hava üssü mesabesinde dir.

Aslında bu gemi, ABD Donanması tarihinde “Trablus” adını taşıyan üçüncü gemidir; bu isim eskiden bugünkü Libya'ya verilen bir addir; bu silsile, 1943 yılında İkinci Dünya Savaşı sırasında hizmete giren ve Atlantik Okyanusu'nda Alman denizaltılarıyla yüzleşmek için kullanılan bir uçak gemisi olan ilk gemi “USS Tripoli CVE-64” ile başlamıştır; sonra ikinci gemi “USS Tripoli LPH-10” gelmiştir; bu gemi, 1966 ile 1995 yılları arasında hizmet veren bir amfibi saldırı gemisiydi ve adı Vietnam Savaşı'nda ortaya çıkmıştır; ancak en önemli durağı 1991'de Arap Körfezi sularında olmuştur; zira Irak'a karşı askeri operasyonlar sırasında gemi, doğrudan bir Irak deniz mayınına çarpmış ve bu olay, Amerikalıların savaş gemilerinde teknolojik gelişmenin zirvesi olarak kabul ettiği üçüncü ve en yeni gemiye “USS Tripoli LHA-7” ulaşılmasına yol açmıştır.

Amerika ve kara üzerindeki deniz hakimiyetinin dalgaları

Sonra Amerika'daki siyasetçilere ve liderlere ilham kaynağı olmaya devam eden Spykman teorisine geri dönersek (Amerikan askerlerinin engebeli dağlarda kaybolduğu Afganistan savaşı kararı hariç), ABD'nin girdiği tüm savaşlar ve çatışmaların, hatta sınırlı askeri operasyonların bile, aslında kıyı devletlerine, yani hedef alınan ülkelerin kara sınırlarına (rimland) ya da daha doğrusu bir veya daha fazla deniz çıkışı olan ülkelere yönelik olduğunu görürüz:

19. yüzyılın başındaki Berberi savaşlarından, Meksika Savaşları'na (1846-1848), İspanya Savaşı'na (1898), 20. yüzyılın başındaki Filipinler Savaşı'na (1899-1902), 1900'de Çin'e karşı Boxer İsyanı ve Nikaragua'daki çeşitli askeri operasyonlarına (1912-1933), Haiti işgaline (1915-1934), İkinci Dünya Savaşı sırasında Almanya ve Japonya'ya yapılan saldırılara, ardından Kuzey Kore Savaşı'na (1950-1953), Soğuk Savaşa ve Vietnam Savaşı'na (1955-1975), Kamboçya'ya (1969-1973), geçen yüzyılın doksanlı yıllarındaki Körfez Savaşı ve Somali Savaşı'na (1992-1994), Sudan'daki El-Şifa Fabrikası'nın bombalanmasına (1998), 1999'da Atlantik Müttefikleri'nin desteğiyle Sırbistan'ın bombalanmasına, hatta 2003'teki Irak işgali ve Libya'ya askeri müdahaleye (2011), Suriye, Irak ve Yemen'e yönelik hava saldırılarına, ardından kuzeyde Hazar Denizi'ne, güneyde Arap Körfezi'ne kıyısı olan İran'ı hedef almaya ve Hürmüz Boğazı ile Hark Adası'nı ele geçirme çabasına kadar; evet bu listede yer alan ülkelerin her birinin, her bir askeri operasyonun amaçları ve süresi (uzun süreli savaşlar ya da kısa süreli operasyonlar) ne olursa olsun, Amerika'nın saldırı ve saldırganlıklarına maruz kalmasına neden olan bir kıyı şeridi ya da deniz çıkışı olduğunu görmekteyiz. Bu nedenle Amerika'nın çoğu zaman savaş gemilerini seferber etmeye ve kara sınırlarında hedeflerine ulaşmasını sağlayacak nitelikli operasyonlar düzenlemeye, özellikle de Avrasya kıtasına el koymasını ve onu her yönden kuşatmasını sağlayan operasyonlara odaklandığını görmekteyiz. Geleneksel kara savaşlarına gelince, bu onların uzmanlık alanı gibi görünmüyor; doğrudan çatışma da askerlerinin karakterinde yoktur; çünkü basitçe onlar, savaş ehli değillerdir.

Amerika'nın gözünde Hilafet gerçek bir tehdittir

Bununla birlikte Müslümanlar nezdinde bu askeri strateji, Bush Jr. döneminden beri ilan edilen Haçlı Savaşı'ndan ve Sovyetler Birliği'nin çöküşünün ardından Amerika'nın oynamaya çalıştığı rolden ayrı olarak düşünülmemesi gerekir; bu rol, bugün Amerika'nın genişlemeci politikasının temel taşı haline gelmiştir; bu politika

ise, İslam'ın yükselişini ve birleştirici devletinin geri dönüşü olasılığını temsil eden hadari ve varoluşsal tehdidi ortadan kaldırmak için Amerika'yı kara savaşları ile tehdit etmeye veya hatta bu savaşlara girmeye zorlayabilir. Dahası Yahudi varlığının peşine takılmak, bölgedeki arbedesini desteklemek, Gazze, Lübnan ve İran'daki savaşlara karışmak ve Sünni ya da Şii olsun, İslam'a ait her şeye karşı savaş ilan etmek, bölgenin liderliğini ondan nihai olarak çekip alabilecek İslam hadaratı alternatifinin, Rusya ve Çin'in her ikisinden daha fazla, ABD yönetimini uykusuz bırakan acil tehlike ve gerçek baş ağrısı olduğunun açık bir kanıtıdır. Bu da örneğin Brzezinski'nin, kendi ifadesiyle "İslamcı aşırılıkçılık" tarafından beslenen küresel siyasi uyanışla mücadele etmek için çağrıda bulunduğu rasyonellik ve pragmatizmden bir parça kaybetmesine neden olmuştur.

Batı medeniyetinin gerilemesi ve fikri, değerler ve ahlaki açıdan iflası karşısında, İslami bilincin giderek artan birikimi ve dünya çapında hızla yayılması tehlikesi, ABD Ulusal İstihbarat Direktörü Tulsi Gabbard'ın 2025 yılının sonunda sağcı Turning Point USA vakfının konferansında yaptığı konuşmada panik çığılığı atmasına neden olmuştu; zira Gabbard konuşmasında şunları söylemişti: "Yeterince konuşmadığımız bir tehdit var: Özgürlüğümüze ve güvenliğimize yönelik en büyük kısa ve uzun vadeli tehdit, İslam ideolojisidir; çünkü bu ideoloji, şeriat ve kendi deyimleriyle İslami ilkelerle yönetmek yoluyla Amerika'da bile bizi kontrol edecek küresel bir Hilafet kurmayı amaçlamakta ve Batı medeniyetini tehdit etmektedir; dolayısıyla eğer itaat etmezsek, bizi susturmak için şiddet ya da gerekli gördükleri her türlü yolu kullanacaklardır."

Aslında bu tür düşmanca açıklamalar yeni bir şey değildir; aksine bunlar, ABD'nin İslam dünyasına yönelik politikasını ve İslam'a bakış açısını teyit etmekte olup, George W. Bush döneminde Savunma Bakanlığı İstihbarat İşlerinden Sorumlu Müsteşar Yardımcısı ve eski General William Boykin'in şu sözleriyle özetlenebilir: "Amerika için İslam'dan daha büyük bir tehdit yoktur." Bu sözler, 2009 yılında Eagle Forum tarafından Missouri eyaletinin St. Louis kentinde düzenlenen "Amerika'yı Nasıl Geri Kazanırız?" başlıklı konferansta yaptığı konuşmada sarf edilmiştir. Allahu Teala şöyle buyurmuştur: قَدْ بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ **"Gerçekten, kin ve düşmanlıkları ağızlarından (dökülen sözlerinden) belli olmaktadır. Kalplerinde sakladıkları (düşmanlıkları) ise daha büyüktür."** [Al-İmran 118]

Amerika, her yerde İslam'a ve Müslümanlara karşı açık düşmanlığını açıkça dile getirmiş ve hala da bunu sürdürmektedir; hatta Savunma Bakanlığı'nın adını Savaş Bakanlığı olarak değiştirmiştir. Sonra kendisini İslam ve Müslümanlara karşı yeni Haçlı kampanyasının liderlerinden biri olarak gören Pete Hegseth'i getirip bu bakanlığın başına atamıştır; böylece Hegseth, İslam peygamberlerine karşı açıkça savaş ilan etmiş, İslam'ı bir din ve vahiy kaynağı olarak reddetmiş, peygamberliği bir yanılsama olarak nitelendirmiş ve Yahudi varlığını destekleyen ve tüm Müslümanlara karşı savaşan Amerika'nın işlediği tüm suçları meşrulaştırmıştır. Başkan Trump'ın çevresindeki sağcı akımda, "İsrail" devleti kurulmasının "Mesih'in gelişiyile sonuçlanacak ilahi bir planın parçası" olduğuna inanan bu bakanın benzerleri ve emsalleri de şüphesiz vardır. Bu bağlamda Hegseth'in "Amerikan Haçlı Seferleri" adlı kitabında yazdıklarına atıfta bulunmak yeterlidir; zira harfiyen şöyle demiştir: "Nasıl ki ilk Hristiyan Haçlılar 12. yüzyılda Müslüman ordularına karşı koyduysa, bugün de Amerikan Haçlılarının Müslümanlara karşı aynı cesareti toplamaya ihtiyacı olacaktır." Hatta düşmanca durumu, bir basın toplantısında şu

açıklamayı yapmaya kadar ulaşmıştır: “Amerika şu anda ister Sünni ister Şii olsun, İslami düşmanla savaşıyor.”

Sonuç:

Ukbe bin Nafi Radıyallahu Anh, Raşidi Hilafet döneminde, Karanlıklar Denizi'nin ötesinde, Amerika gibi haydut bir Haçlı devletine ev sahipliği yapacak bir toprak olduğunu bilmiyordu; ancak bugün İslam ümmeti, bu vahşi devletin dünya halklarıyla olan ilişkilerinde sergilediği kibir ve küstahlığın boyutunu ve bunun Amerikan düşüncesindeki “iki okyanusun güvenliği” olarak adlandırılabilir bir anlayıştan kaynaklandığını bizzat gözleriyle görmektedir.

Evet, Amerikan kibrinin boyutunu artıran ve Amerikan karar vericilerde stratejik bir kibir ya da aşırı bir özgüven hissi oluşturan psikolojik ve jeopolitik bir unsur gerçekten de mevcuttur; bu da Amerika Birleşik Devletleri'nin Atlantik ve Pasifik Okyanusları arasındaki benzersiz konumu ile Avrasya'nın kara nüfuz merkezlerinden ya da doğrudan İslami çatışma bölgelerinden uzak olmasından kaynaklanabilir.

Bu unsura başka unsurlar da eklenebilir; bu unsurların arasında en önemlileri, enerji sektöründeki küresel hakimiyeti, yapay zekâdaki sıçrama ve teknolojik üstünlüğü olup bu üstünlük, halklar ve hükümetler üzerinde casusluk yapmasını, mahremiyetleri ihlal etmesini ve küresel ölçekte dijital altyapıyı kontrol etmesini sağlamaktadır; ayrıca siyasi etki oluşturma kapasitesi ve yönetim sanatının ayrılmaz bir parçası olarak casusluk sanatı (2024 yılının başında Merkezi İstihbarat Teşkilatı (CIA) Direktörü William J. Burns'ün makalesinde belirtildiği gibi) ile birlikte, dünyanın herhangi bir noktasında hızla hareket edebilme gücü sağlayan askerî üstünlüğü de buna dahildir.

Ancak bu devletin küresel ölçekteki tahakkümü, krizler yaratması, kan dökmesi ve her yerde yangınlar çıkarması ve artan kibri, kuşkusuz onun, yaktığı ateşle yanmasına neden olacaktır; böylece çöküşünü hızlandıracak, nüfuzunun gerilemesine ve kibrinin bedelini ödemesine yol açacaktır. **استكباراً في الأرض وَمَكْرَ السَّيِّئِ ۚ وَلَا يَحِيقُ الْمَكْرُ السَّيِّئُ إِلَّا بِأَهْلِهِ** **Çünkü onlar yeryüzünde büyüklük taslıyor ve kötü tuzaklar kuruyorlardı. Halbuki kişi kazdığı kuyuya kendi düşer.” [Fatır 43]**

Ayrıca fikri liderliğindeki zayıflık, stratejik ittifaklarını kaybetmesi ve bunların küresel ekonomik krizlere neden olması; evet bunların hepsi, Amerika Birleşik Devletleri'nin çöküşünü hızlandıran faktörlerdir.

Bu veya şundan daha da önemlisi, imparatorluk olarak çöküşünün bölümlerini yazmak için son saatini bizzat kendisinin çalmasıdır; zira savaş gemilerinin Ortadoğu'ya akın etmesi, denizlerdeki nüfuz kaybı, düşünce ve siyaset alanlarındaki yenilgiler, iç yapısındaki çatırdama, dış politikanın bocalaması, uluslararası güvenin yitilmesi, ardından denizdeki askeri yenilgiler, sadece dağınık nüksetmeler değildir; aksine bunlar, Mahan ve Spykman'ın mirasına dayanan en büyük gücün gerileme saatindeki ilk vuruşlardır. Deniz geçitleri üzerindeki kontrolün kaybolması, hayati öneme sahip kıyı bölgelerindeki hakimiyetin zayıflaması ve diplomatik ve askeri çözümlerin başarısızlığı karşısında, dünya haritasını yeniden çizmeye başlamıştır; Amerika ise, eskiden çatışmasız bir şekilde uçtuğu gökyüzünden kanatlarını yavaş yavaş ve temkinli bir şekilde çekmeye başlamıştır.

Bugün, dişlerini gösterip bunun bir Haçlı Savaşı olduğunu ilan etmiş, Siyonizm'le ittifak kurarak İslam peygamberlerine karşı çıkmış, İslami Hilafeti düşmanı ilan etmiş ve Müslümanları öldürmek için ordularını ve silahlarını seferber etmiştir; bu yüzden onu caydırmak ve ona haddini bildirmek İslam ümmetinin şerî bir görevidir; zira insanlığı onun şerrinden kurtarabilecek tek güç İlam ümmetidir; bunun yolu da ancak Nübüvvet Minhacı üzere Raşidi Hilafeti kurmaktır.

Evet, Abdullah bin Ebi Serh'in ilk ve en büyük deniz savaşı olan "Zâtüssavârî Muharebesi"ndeki görkemini yeniden elde etmenin zamanı gelmiştir; zira bu savaşta tarih, deniz suyu ve adamların kılıçlarıyla yazılmıştır. Yine artık Kadisiye ve Yermuk tarzında yeni destanların, yani zamanın ancak kahramanların azmiyle tanıyacağı destanların zamanı da gelmiştir. Ayrıca artık Endülüs'ü fetheden Tarık bin Ziyad'ın kahramanlıklarının yankısını yenilemenin zamanı da gelmiştir; zira o, orduları harekete geçirmeden önce kalpleri harekete geçirmek için şu ölümsüz sözünü söylemiştir: "Arkanızda düşman gibi deniz, önünüzde deniz gibi düşman." Bunun yanı sıra artık Allah'ın Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in Kostantiniyye'den sonra Roma'nın fethedileceğine dair müjdesinin gerçekleşmesinin ve hak sancağının göklerde dalgalanmasının zamanı da gelmiştir. Dahası artık Ukbe bin Nafi Radyallahu Anh'ın yolunu tamamlamanın zamanı da gelmiştir; zira fetihlerin adımları, adam gibi adamların azmi ve onların sarsılmaz kararlılığıyla parıldayarak yücelik yolundailerlerken, askeri yolculuğunu tamamlamanın ve Atlantik Okyanusu'nu fethetme umudunu gerçekleştirmenin zamanı da gelmiştir. Böylece Müslümanlar Amerika'nın fethini gerçekleştirecek ve Beyaz Saray'ın üzerine Ukab bayrağını dikecektir ve tüm dünya, bu Amerika'nın sadece kağıttan bir kaplandan ibaret olduğunu idrak edecektir. Ayrıca Irak, Afganistan ve Somali'de uğradığı yenilgiler ve burnunun toprağa sürtülmesi, Irak ve Afganistan işgalinde müttefiki olan İran tarafından üslerinin, savaş gemilerinin ve uçaklarının hedef alınması, Allah'ın izniyle yakında kurulacak Hilafet Devleti'nin savaş dairesinin elde edeceği zaferin öncüllerinden başka bir şey değildir.

Abdullah bin Amr'dan, Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: **غَزْوَةٌ فِي الْبَحْرِ خَيْرٌ مِنْ عَشْرِ غَزَوَاتٍ فِي الْبَرِّ، وَمَنْ أَجَارَ الْبَحْرَ (عبره في سفينة)، فَكَأَنَّمَا (المتمرغ في دمه) أَجَارَ الْأُودِيَةَ كُلَّهَا، وَالْمَائِدُ فِيهَا (الذي يصيبه الدوار والقيء) كَأَلْمُتَشَحِّطِ فِي دَمِهِ** **Denizde yapılan bir gazve (savaş), karada yapılan on gazveden daha hayırlıdır. Denizde (gemiyle) seyahat eden kişi, bütün vadileri aşmış gibidir. (Denizde başı dönüp kusarak) dönen kişi, kanında (kanı içinde yuvarlanan) şehit gibidir.** [Hakim Müstedrek'de rivayet etti]

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Müh. Visam Atraş